

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΕΠΙ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΚ 931

Ανεξαρτήτως τούτων, επισημαίνεται και ότι το προκείμενο αγωγικό αίτημα είναι αόριστο και διότι ο αντίδικος/παθών, (του οποίου ακρωτηριάστηκε το πόδι του, εκ του ατυχήματος), δεν συνδέει την επικαλούμενη από αυτόν δυσμενή κοινωνική και επαγγελματική εξέλιξη του, με το επάγγελμά του ή τις γνώσεις του.

Τούτο διότι, σε τελευταία ανάλυση, η επιρροή της αναπηρίας/παραμορφώσεως στο μέλλον του παθόντος, (κατά τη δόμηση της δικαστικής κρίσης επί αιτήματος αποζημίωσης βάσει της ΑΚ 931), δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως μία αφηρημένη δυσμενής προοπτική στην εντεύθεν (προσωπική, επαγγελματική, οικονομική) ζωή του παθόντος, παρά αποκλειστικώς σε σχέση με το προ της αναπηρίας status αυτού, προκειμένου το δικαίωμα αποζημίωσης εκ της ΑΚ 931 να δίδεται μόνον εάν η αναπηρία/παραμόρφωση αυτού διαμορφώνουν ισοβίως επί το δυσμενέστερο τους όρους της επαγγελματικής/κοινωνικής ζωής του, ως αυτοί είχαν πριν από το ατύχημα που προκάλεσε την αναπηρία/παραμόρφωσή του.

Συνεπώς, για το ορισμένο του εν λόγω αγωγικού αιτήματος, δεν αρκεί ο παθών να αναφέρει στο αγωγικό δικόγραφο πως εξαιτίας της αναπηρίας του δεν έχει πλέον τη δυνατότητα επαγγελματικής και κοινωνικής εξέλιξης, καθώς και ότι το γεγονός αυτό τον καθιστά κοινωνικώς μειονεκτούντα. Αντιθέτως, είναι αναγκαίο ο παθών να προσδιορίζει επακριβώς στο εν λόγω δικόγραφο, ποιές είναι ακριβώς οι – εκ της αναπηρίας του - δυσμενείς συνέπειες στο κοινωνικό-οικονομικό status αυτού, το οποίο είχε διαμορφώσει προ του ατυχήματος.

Ειδικότερα, εν προκειμένω, ο αντίδικος ουδόλως αναφέρει στην αγωγή του :

1. πραγματικά περιστατικά τα οποία αποκλείουν την περαιτέρω και διά βίου επαγγελματική εξέλιξη του ειδικώς στο επάγγελμα το οποίο προετίθετο να ασκεί στο μέλλον, εάν δεν συνέβαινε ο ακρωτηριασμός του' συγκεκριμένως, αυτός δεν αναφέρει στην αγωγή του, γιατί τάχα η απώλεια τμήματος του ποδιού του τον εμποδίζει αμετακλήτως να εξελιχθεί επαγγελματικώς στον χώρο που αναφέρει ότι θα δραστηριοποιούνταν, (λιανέμπορος τυροπιττών και συναφών ειδών σε περαστικούς), ήτοι δεν αναφέρει το πώς θα επιδράσει ο εν λόγω ακρωτηριασμός του στο επαγγελματικό μέλλον του και ειδικότερα ποιές περαιτέρω προοπτικές ανοίγονταν στο επάγγελμά του αυτό, οι οποίες έχουν απολεσθεί διά παντός, εξ αιτίας του προαναφερθέντος γεγονότος,

2. πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποκλείουν περαιτέρω και δια παντός την κοινωνική άνοδό του, είτε απολύτως – ως αυτόνομη προσωπικότητα – είτε εν σχέσει με το προρρηθέν επάγγελμά του' ειδικότερα, δεν αναφέρει στην αγωγή του, για ποιόν άραγε λόγο ο

μερικός ακρωτηριασμός του θα τον αποκλείσει αμετακλήτως και διά βίου από περαιτέρω κοινωνική καταξίωση ούτε και ποιά ακριβώς κοινωνική καταξίωση απώλεσε από την αιτία αυτή και σε ποιόν κοινωνικό ή επαγγελματικό τομέα. Δεν αναφέρεται δηλαδή στο δικόγραφο της αγωγής, εάν ο αντίδικος είχε βλέψεις λ.χ. να συνδικαλισθεί στον κλάδο του, ούτως ώστε να ανέλθει κοινωνικώς, οπότε όμως θα όφειλε να αναφέρει και γιατί η αναπηρία του θα τον εμπόδιζε, ενόψει του ότι είναι γνωστό πως και η **κ. Μαριέττα Κουτσίκου-Γιαννάκου**, πρώην Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, υπέστη εκτομή του ποδιού της κι όμως το γεγονός αυτό δεν εμπόδισε το πολιτικό κόμμα στο οποίο ανήκει να την προτείνει και οι έλληνες πολίτες να την εκλέξουν Ευρωβουλευτή και μάλιστα με μεγάλη πλειοψηφία έναντι των συνυποψηφίων της. Επισημαίνεται στο σημείο τούτο, ότι το δικαστήριό σας γνωρίζει – και άνευ αποδείξεων - εκ παγκοσμίου αλλά και εθνικού/κοινωνικού πασιδήλου (άρθρο 336 § 3 ΚΠολΔικ) ότι σε παγκόσμιο επίπεδο πλείστοι όσοι ακρωτηριασμένοι ή παραπληγικοί έχουν κυριολεκτικώς διαπρέψει στον επαγγελματικό και κοινωνικό περίγυρό τους, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η σωματική αυτή μειονεξία τους εξ αντικειμένου κατ' ουδέν εμπόδιζε την κοινωνική και επαγγελματική καταξίωσή τους, ακριβώς διότι δεν εκώλυε την ανάπτυξη των δεξιοτήτων τους. Ως τρανά παραδείγματα της ορθότητας των ισχυρισμών μου αυτών, θα μπορούσαν να αναφερθούν δύο προσωπικότητες παγκόσμιας εμβέλειας : 1. ο **Franklin Delano Roosevelt**, ο οποίος ήταν καθηλωμένος επί σειρά ετών μέχρι και τον θάνατό του (12 Απριλίου 1945) σε αναπηρική καρέκλα ισοβίως, λόγω πολιομυελίτιδας η οποία τον έπληξε ενώ ήταν ήδη Γερουσιαστής. Κι όμως η σοβαρότατη αυτή σωματική μειονεξία του δεν τον είχε εμποδίσει να γίνει ο 32^{ος} Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής (είχε εκλεγεί στον Προεδρικό Θώκο επί τέσσερις συνεχείς εκλογές) και να ηγηθεί του Έθνους του, τόσο κατά τον απόηχο της Μεγάλης Οικονομικής Κρίσης (1929-1933), την οποία διεξήλθε επιτυχέστατα με το ευρύτατα κοινωνικοοικονομικό πρόγραμμά του, γνωστό ως New Deal, όσο και κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τον οποίο η μεγάλη Χώρα του όχι μόνον εκέρδισε, κυρίως λόγω της μεγίστης βιομηχανικής ισχύος της, επικρατώντας κατά κράτος του Γερμανοϊαπωνικοϊταλικού Άξονα και των συμμάχων του, αλλά και εξήλθε από αυτόν (εξακολουθεί δε να είναι μέχρι και σήμερα, εβδομήντα συναπτά έτη μετά από τη λήξη του πολέμου), ως η μόνη Παγκόσμια Υπερδύναμη και 2. ο **Stephen William Hawking**, (8 Ιανουαρίου 1942-), ο οποίος είναι επίσης καθηλωμένος σε αναπηρική καρέκλα, αδυνατώντας ακόμα και να μιλήσει, επειδή πάσχει από νευρομυική δυστροφία και αμυοτροφική σκλήρυνση, εξαιτίας των οποίων είναι ολοκληρωτικώς παράλυτος, (αρκεί να αναφερθεί πως επικοινωνεί με το περιβάλλον αποκλειστικώς μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή προσαρμοσμένου στο αναπηρικό ανάκλιντρό του), όμως αυτές οι βαρύντατες και σπανιότατες παθήσεις του, (ακριβώς επειδή – ευτυχώς για την ανθρωπότητα - έχουν αφήσει άθικτο το μυαλό του), δεν τον εμπόδισαν να είναι σήμερα, ως θεωρητικός φυσικός, παγκόσμια αυθεντία στα πεδία της κοσμολογίας, της βαρύτητας των κβάντα και των μαύρων οπών στο διάστημα, Επίτιμο Μέλος της Βασιλικής Εταιρίας του Λονδίνου, της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών των ΗΠΑ, καθώς και του Conville and Caius College, Λουκασιανός Καθηγητής των Μαθηματικών και Θεωρητικής Φυσικής στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ, κάτοχος πάμπολλων τιμητικών διακρίσεων κλπ, κλπ., με έργα εκλαϊκευτικά

της φυσικής επιστήμης, τα οποία έχουν εκδοθεί σε δεκάδες εκδόσεις σε όλο το κόσμο, ιδιαίτερα δε το περίφημο «Το χρονικό του χρόνου».

Εν όψει των αναπτυχθέντων αναμφισβητήτων δεδομένων, είναι – πιστεύουμε – αβάσιμος ο ισχυρισμός του αντιδίκου, ότι ο ακρωτηριασμός του δεν θα του επιτρέψει να ανέλθει στο μέλλον κοινωνικώς.

3. Επικαλείται μεν ο αντίδικος ότι η αναπηρία του δεν θα του επιτρέψει να ασκήσει άλλο επάγγελμα, πλην όμως η αγωγή του είναι αόριστη και στο σημείο της αυτό, αφού ο αντίδικος δεν αναφέρει ποιο άλλο επάγγελμα δεν δύναται να ασκήσει ένεκα του μειονεκτήματός του αυτού και γιατί,

4. Αναφέρει μεν στην αγωγή του ότι «... σε συνδυασμό μάλιστα με το υψηλό ποσοστό ανεργίας και τον εντονότατο ανταγωνισμό στην αγορά εργασίας, η αναπηρία μου αυτή έχει ως συνέπεια να παραγκωνίζομαι στον επαγγελματικό μου τομέα από άλλα άτομα υγιή και αρτιμελή ...», όμως στην αγωγή του δεν αναφέρει ότι προετίθετο να απασχοληθεί ως υπάλληλος, ώστε να υπόκειται μελλοντικώς στον ανταγωνισμό για την εξεύρεση εργασίας' εξάλλου, η μνησθείσα μελλοντική εργασία αυτού δεν απαιτεί αναμφισβητήτως πλήρη αρτιμέλεια, για τους λόγους που ήδη εξετέθησαν ανωτέρω, διεξοδικώς και επομένως δεν αρκεί για να στοιχειοθετηθεί η προκειμένη αγωγική αξίωση του ενάγοντος ούτε και για τους επικαλουμένους στην αγωγή του λόγους.

5. Ούτε και στις κοινωνικές συναναστροφές του αναμένεται να επιδράσει η αναπηρία του αντιδίκου, γνωστού όντος ότι όλοι οι άλλοι ανάπηροι (εγγενώς ή επικτητώς, όπως ο αντίδικος) που κυκλοφορούν καθημερινώς δίπλα μας, κατ' ουδέν απώλεσαν τους φίλους τους, δεδομένου του ότι η σωματική αυτή μειονεξία τους δεν θεωρείται ως ατομικό ή κοινωνικό όνειδος ώστε ο κοινωνικός περίγυρός τους να τους απωθεί στο περιθώριο. Το δικαστήριό σας γνωρίζει εκ κοινωνικής πείρας (πασιδήλου) ότι πλείστοι ανάπηροι σε ένα από τα κάτω άκρα τους, όταν μάλιστα έχουν τοποθετήσει τεχνητό μέλος που τους επιτρέπει ευχερώς τη βάδιση, δεν έχουν και μεγάλες (εμφανώς τουλάχιστον) διαφορές από τους αρτιμελείς. Βεβαίως, εάν ο αντίδικος ήταν ποδοσφαιριστής, αθλητής δρόμων, άλτης κ.ο.κ., και μάλιστα επαγγελματίας, η αναπηρία του πράγματι θα ήταν σημαντικότατο εμπόδιο στην περαιτέρω εξέλιξή του και παράγων ανασταλτικότατος στον εγγενή ανταγωνισμό. Όμως, εάν ήταν αθλητής πνευματικού (επιτραπέζιου) παιγνίου, λ.χ. ζατρίκιου (σκακιού), αναμφιβόλως η αναπηρία του αυτή κατ' ουδέν θα του στερούσε το περαιτέρω αθλητικό/επαγγελματικό μέλλον του.